

متن پرسش

سلام علیکم. باید ببخشید مزاحم میشوم سوال دارم. در جواب حدیث پیغمبر در نهج الفصاحه که میفرمایند: دلی که از چرک پرشود بهتر از این است که از شعر پرشود چه میفرمایید؟ در حالی که بزرگان مانند محمد بلخی و حافظ وسعدی وحتى آیت الله حسن زاده آملی و... زیر سوال میروند. سوال دوم: فردی به بنده فرمودند: دعا کنید خداوند دست ما را در دست اولیاءاش قرار دهد. طبق فرمایش شما در فرمایشات آیت الله بهجت گفتم یعنی شما اعتقاد دارید که خداوند به اولیاء چیزی را داده است که به ایمه نداده است. فرمودند: سخن ما به خدا و امامانش کذب است زیرا ایمه منتظر اند تا ما یک بهانه ای به دست آنها بدهیم تا به ما بدهند. حدیث علی ع را بیان نمودند: خدایا گناهی را از من ببخش که فرشتگان هم نمی فهمند. آیت الله جوادی آملی و یک فرد آمریکایی را مثال زدند که از امام رضا ع کرامت گرفته بودند. اولیاء را بصورت یک واسطه میدیدند. عرض کردم پس سخن آیت الله بهجت که میفرمایند علم تو استاد توست چه میشود؟ ایشان گفتند مقام علم است. به نظر بنده هم راست می گفتند زیرا خیلی ها علم حصولی دارند اما... به نظر شما غلط است یا صحیح؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حتماً مستحضر هستید که دین اسلام از یک طرف شعر و شاعری را که انسان را گرفتار توهمات و عیاشی کند ردّ می کند و از طرفی رسول خدا «صلوات الله علیه و آله» می فرمایند: «إِنَّ مِنَ الشُّعْرِ لِحِكْمَةٍ» یعنی بعضی از اشعار حکمت است تا حدّی که اشعاری از امیرالمؤمنین «علیه السلام» داریم ۲- از قسمت دوم سؤال تان چیزی نفهمیدم. موفق باشید